

KINGDOM OF THE WICKED

gonoszok királysága

Egy bosszúhadjárat, ami szó szerint
elszabadítja a poklot...

fine selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KERRI MANISCALCO

KERRI MANISCALCO

The title is framed by intricate, symmetrical flourishes. On the left and right sides, there are solid black lines forming elegant, swirling patterns. In the center, a dashed line follows a similar path, creating a decorative border around the text.

KINGDOM
OF THE
WICKED

gonoszok királysága

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

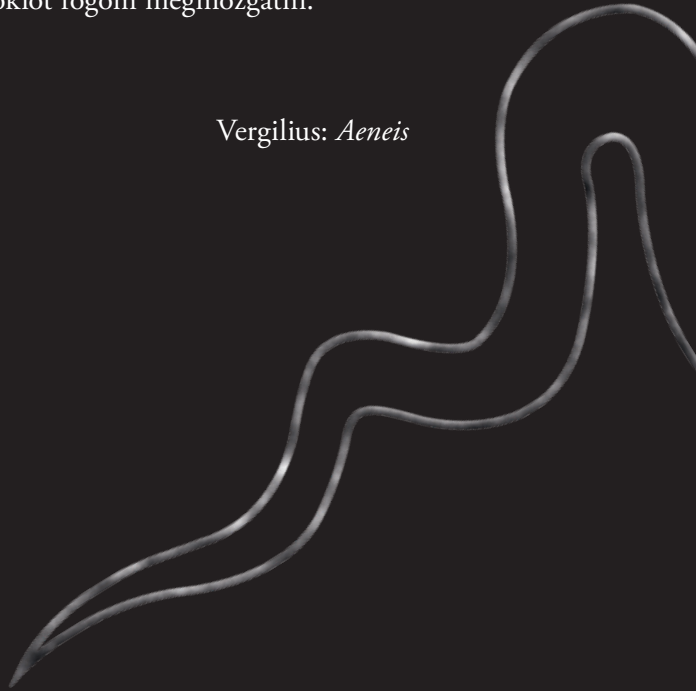
*A nagymamámnak, Victoria Marie Nuccinak
és a nagynénémnek, Caroline Nuccinak.
És a szicíliai Sciaccából Amerikába áttelepülő dédnagyszüleimnek,
akiknek az étterme a történet egy jó részét ihlette.
Ez a történet ugyan a fantázia szüleménye, de a lapokon átsejlő
családi szeretet nagyon is valóságos.*

*Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.*

Ha az égieket meg nem indíthatom,
a poklot fogom megmozgatni.

Vergilius: *Aeneis*

PROLÓGUS

Odakint a szél figyelmeztetően megzörgette a fából készült szélcsengőt. A távolban hullámok verték a partot, a víz lázas sutogása egyre erősödött, mintha a tenger erőszakot idéző varázsló lett volna. Közel egy évtizeddel korábban, ezen a napon pontosan ugyanígy tombolt a vihar. Hamarosan égzengés kezdődik, gyorsabban ideér, mint a dagály, izzó korbácsütések hasítják keresztül a könnyörtelen égboltot. Az ördög figyelmet követel magának. Véraldozatot az ellopott erőért.

Nem most átkozzák először a boszorkányok, nem is utoljára.

Maria *nonna* a tűz mellett ült a hintaszékében, onnan figyelte az ikreket, akik azokat a védőigézeteket kántálták, amiket tanított nekik, kis ökleikben *cornicellót* szorongattak. Kizárta a süvítő szellet, csakis Vittoria és Emilia a szarv alakú amulettek felett elsutogott szavaira összpontosított. Az ikrek feszült figyelmükben lehajtották sötét fejüket.

– Föld, hold és kő segedelmével, érje áldás ezt az otthont, érje áldás ezt a házat!

Most lettek nyolcévesek, és *nonna* próbált nem aggódni amiatt, hogy ilyen gyorsan nőnek. Összehúzta magán a stólát, újra meg újra megborzongott a kis konyhában. Persze, nem a kinti hőmérséklet volt az oka. Bármennyire igyekezett is ügyet sem vetni rá, kén szökött be a réseken át az ismerős frangipáni-narancs illatú szellővel, összeborzolta a nyakáról felkötött ősz haját. Ha életben lett volna még, azt nagyanyja biztosan előjelnek tekinti, és az egész estét a székesegyházban térdepelve tölti, a rózsafüzérét a melléhez szorítva imádkozik a szentekhez.

Az ördög odakint ólálkodott. Vagy ő, vagy valamelyik gonosz testvére.

Aggodalom vette be magát *nonna* mellkasába, a szívéhez férközött, olyan sebesen és könnyedén, akár az egyik hámozókése. Sok idő eltelt már azóta, hogy utoljára látták bármelyik *malvagiót*. Szinte már szóba sem kerültek a Gonoszok, csak akkor, ha rá akartak ijeszteni a gyerekekre, hogy maradjanak az ágyukban éjszakánként.

A felnőttek már csak nevettek a meséken, majd hognem el is feledkeztek a poklot uraló hét hercegről. Maria *nonna* persze sosem felejtene el őket, a róluk szóló legendák beleégtek az elméjébe, csontig hatoló rettegést keltettek benne. A vállá közti rész bizseregni kezdett, mintha éjfél szemüket rávetették volna, mintha őt figyelnék az árnyékok közül. Csak idő kérdése, hogy keresni kezdjék.

Ha nem keresik máris. Senki sem viheti el szárazon, ha az ördögtől lop.

Visszanézett az ikrekre. Nyugalannak tűntek ma este, akár a vadul hánykolódó Tirrén-tenger. A viselkedésük korábban sosem láttott gondokat jelzett. Vittoria hadarta az ígézeteket, Emilia pedig folyton elvétette, ahogy próbálta tartani vele a tempót.

Egy ág reccsent hangosan a tűzben, majd még egy. Mintha vilacsontok roppantak volna a varázskönyvek felett, figyelmeztetésül. *Nonna* megragadta a hintaszéke karfáját, a kézfeje úgy elfehéredett, akár a blansírozott mandulák a pulton.

– *Calmati!* Ne olyan gyorsan, Vittoria! – pirított rá a lányra. – Ha nem csinálod rendesen, újra kell kezdeni. Szeretnél sírföldet szedni egyedül a sötétben?

Igencsak elcsüggesztette, hogy Vittoria szemlátomást nem riadt meg ettől eléggé. A gyermek számára vonzónak tűnt a gondolat, hogy a telihold fényében, dühöngő vihar közepette kószáljon egy temetőben. *Nonna* összepréselte az ajkát, enyhén megrázta a fejét.

Emilia válaszolt az ikertestvére helyett, miközben figyelmeztető pillantást vetett az irányába.

– Jobban odafigyelünk, *nonna*.

A szavait alátámasztandó felemelte a monostorból szerzett, szenteltvízzel teli fiolát, és az amulettekre öntött egy-egy sisterszó cseppet. Ezüst és arany. Egyensúly fény és sötétség között. Ajándék azért, amit olyan régen elloptak.

Ahogy fent, úgy lent.

Nonna megnyugodva figyelte, ahogy befejezik az igézetet, megkönnyebbült, amikor fehér szikrák pattantak a tűzben, majd a lányok ismét vörösre színeződtek. Újabb év, újabb győzelem. Ismét sikerült túljárniuk az ördög eszén. Idővel eljön majd az a nap, amikor az igézetek nem segítenek már, de *nonna* most nem akart erre gondolni. Az ablakpárkányra pillantott, meglepődéssel töltötték el a katonás rendben sorakozó szárított narancsszeletek sorai.

A kandallópárkány felett szárított levendulaágak lógtak, a kis, kő konyhaszigetet pedig teljesen belepte a liszt és a különféle illatos fűszernövények – utóbbiak csak arra vártak, hogy csinos kis

kötegekbe rendezzék őket. Vasfű, bazsalikom, oregánó, petrezselyem és babérlevél. Kellemes elegyet alkotott az illatuk. Volt, amit a győzelmi vacsorához használtak, volt, amit az ígézetekhez. Most, hogy a védővarázslaton túlestek, akár neki is láthatnak az ételnek.

Nonna a kandallópárkányon álló órára pillantott. A lánya és a veje hamarosan megérkezik a családi étteremből, nevetést és melegséget hoznak magukkal.

Viharok és ómenek ide vagy oda, a di Carlo család otthonában minden rendben lesz.

A lángok elcsitultak, Emilia pedig a körmét rágva hátradőlt. Rossz szokás volt, *nonna* elhatározta, hogy mindenképpen leszoktatja róla. A lány kiköpte a körömdarabot a szájából, és a földre hájtotta.

– Emilia! – harsant *nonna* hangja a kis helyiségben. A lány öszszerezett, leeresztette a kezét, és szégyenlős képet vágott. – Vesd a tűzbe! Több eszed van annál, mintsem hogy ilyesmit elől hagyj azoknak, akik a *le arti oscurét* gyakorolják.

– Bocsánat, *nonna* – motyogta Emilia. Az ajkába harapott, a nagymamája pedig már várta a kérdést. – Mesélsz nekünk megint a fekete mágiáról?

– Vagy a *malvagiókról*? – tette hozzá Vittoria, akit mindig is nagyon érdekeltek a Gonoszokról szóló történetek. Még olyan éjszakákon is, amikor tilos volt efféle neveket kiejteni. – Kérlek!

– Nem szabad sötét dolgokról beszélni. Csak baj lesz belőle.

– De hát csak mese, *nonna* – felelte Emilia halkán.

Bár valóban így lett volna! Maria *nonna* védőigézetet rajzolt a szíve fölé, csókot lehelt az ujjvégeire, majd fújt egyet. Az ikrek diadalittasan összevigyorogtak. Nem lehetett eltitkolni a legendákat a lányok elől, még akkor sem, ha utána a pokol hét hercegéről

álmodtak. *Nonna* attól tartott, túlságosan romantikus fényben látják a démonokat. Úgy döntött, legjobb lesz, ha emlékezteti őket, miért kell vigyázni az ilyen lelketlen, gyönyörű lényekkel.

– Mossatok kezet, és segítsetek kinyújtani a tésztát! Mesélek, míg megcsináljátok a *busiatét*.

A lányok egyforma mosolya elűzte a továbbra is *nonna* hátán futkosó hideget, amit a vihar és annak baljóslata keltett. A paradicsompesztóval tálalt kis csavart tészták voltak a lányok kedvencei. Örülni fognak, amikor rájönnek, hogy *cassata* is lapul a jégszekrényben. Bár az édes *ricottakrémmel* töltött piskóta húsvéti különlegességnek számított, a lányok nagyon szerették, ha azt kaptak a születésnapjukra.

Hiába a sok óvintézkedés, *nonna* nem lehetett benne biztos, mennyi édes élvezet marad még az életükben, úgyhogy gyakran kényeztette az unokáit. Persze, nem mintha külön ösztönzésre lett volna szüksége ehhez. Egy nagymama szeretete önmagában is egyfajta erős varázslat.

Emilia levette a mozsarat és a töröt a polcról, összpontosítás-tól megfeszülő arccal magához vette az olívaolajat, a fokhagymát, a mandulát, a bazsalikomot, a *pecorinót* és a koktélpadicomot a *pesto alla Trapanese*hez. Vittoria lehúzta a nedves konyharuhát a dagadó tésztáról, és nyújtani kezdte, úgy, ahogy *nonna* tanította. Nyolcévesen már igen jól kiismerték magukat a konyhában. Nem csoda, ez a helyiség otthon és az étteremben is központi helynek számított, így gyakorlatilag konyhában nőttek fel. Mindketten felpillantottak sűrű szempilláik alól, ugyanolyan izgatott kifejezés ült az arcukon.

– Na? – szólalt meg Vittoria türelmetlenül. – Mesélsz nekünk? *Nonna* felsóhajtott.

– Hét démonherceg van, de a di Carlóknak csak négytől kell félniük: Haragtól, Kapzsiságtól, Irigységtől és Kevélységtől. Az egyik a véredet kívánja. A másik a szívedet ejtené rabul. Megint másik elragadná a lelkedet. Az utolsó pedig az életedet oltaná ki.

– A Gonoszok – suttogta Vittoria már-már tiszteletteljesen.

– A *malvagiók* éjben lopakodó démonhercegek, lelkeket keresnek a királyuknak, mohón és vég nélkül sóvárognak, míg a hajnal el nem űzi őket – folytatta *nonna*, miközben lassan hintázott a székében. Nyikorgott a fa, elnyomta a vihar zaját. Biccentett a pult felé, hogy az unokái is betartsák az alku rájuk eső részét. A lányok folytatták a munkát. – A hét herceget annyira megméltelyezte már a bűn, hogy amikor átjönnek a mi világunkba, képtelenek elviselni a fényt, és egy átok miatt egyedül sötétben merészkedhetnek elő. Ezzel büntette őket a *la prima strega* sok-sok évvel ezelőtt. Jóval azelőtt, hogy az emberek benépesítették a földet.

– Hol van most az első boszorkány? – kérdezte Emilia némi hitetlenséggel vékonyka hangjában. – Miért nem mutatkozik?

Nonna alaposan elgondolkozott.

– Megvan rá a maga oka. Jobb, ha tiszteletben tartjuk.

– Hogy néznek ki a démonhercegek? – kérdezte Vittoria, pedig már biztosan kívülről fújta a választ.

– Emberszerűek, de ébenfekete szemük vörösös árnyalatú, a bőrük kemény, akár a kő. Soha, még csak véletlenül se elegyedjtek szóba a Gonoszokkal! Ha észreveszitek őket, bújjatok el! Ha egyszer magatokra vonjátok egy démonherceg figyelmét, semmi sem állhat az útjába, elragad titeket. Az éjszaka teremtményei, sötétségből és holdfényből születtek. Egyedül a pusztítás hajtja őket. Óvjatok a szíveteket, mert ha tehetik, kitépik a mellkasotokból, és a patatokban folyó véreket isszák majd az éjszakában!

Nem számított, hogy lelketlen, az ördöghöz tartozó lényekről volt szó, ahogy az sem, hogy azonnal végeztek volna velük, az ikreket teljesen elvarázsolták a pokol sötét, rejtélyes hercegei.

A sors akarata szerint az egyiket jobban is, mint a másikat.

– De *honnan* tudjuk majd, hogy egy herceggel találkozunk? – kérdezte Vittoria. – Mi van, ha nem látjuk a szemét?

Nonna tétovázott. Már így is túl sokat hallottak, és ha az ősi jóslat valóra válik, a legrosszabbra számíthatnak.

– Tudni fogjátok.

A családi hagyományoknak megfelelően Maria *nonna* megtanította nekik, hogyan rejtőzhetnek el mágia segítségével mind az emberek, mind az éjszaka teremtményei elől. Minden évben, a születésnapjukon fűszernövényeket gyűjtöttek a házuk mögötti kis kertből, és védővarázslatokat hajtottak végre.

Szenteltvízzel, frissen forgatott sírfölddel, ragyogó holdfényben megáldott amuletteket hordtak. Védőigézeteket mormoltak, és sosem emlegették a *malvagiókat* teliholdkor. És ami még ennél is fontosabb volt: sosem hagyták hátra az amulettjüket.

Emilia *cornicellója* ezüstből készült, Vittoriáé aranyból. Nem érinthették össze őket, máskülönben valami borzalmas történne. *Nonna* szerint olyan lenne, mintha arra kényszerítenék a napot és a holdat, hogy egyszerre ragyogjanak az égbolton, örök alkonyatot bocsátanának a világra. Akkor aztán a pokol hercegei végleg kiszabadulnának tűzbörtönükből, addig gyilkolnának és lopkodnák az ártatlanok lelkét, míg az emberek világa hamuvá nem porladna – pont olyanná válna, mint az ő rémálomba illő birodalmuk.

Miután felfalták a vacsorát és a tortát, *mamma* és *papa* jóéjtpuszit adott az ikreknek. Másnap elkezdeneik kisegíteni a családi étterem konyhájában, ahol folyton ég a munka az ott dolgozók keze

alatt, valamint részt vehetnek az első igazi vacsorájukon. Emilia és Vittoria túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy elaludjon, a közös matracukon fekvé kuncogtak, és úgy lóbálták a szarv alakú amuletteket, mintha tündérek lennének, eljátszották, hogy a *malvagiókkal* harcolnak.

– Ha nagy leszek, zöld boszorkány akarok lenni – jelentette ki Emilia később az ikertestvére karjában. – Mindenféle növényeket fogok termesztetni. Lesz egy saját *trattoriám*. Mágiából és holdfényből állítom össze az étlapot. Mint *nonna*.

– A tiéd még az övénel is jobb lesz! – Hogy a szavainak nyomtérket adjon, Vittoria erősebben szorította a testvérét. – Addigra én már királyné leszek, és gondoskodom róla, hogy mindent megkapj, amire csak vágysz.

Egyik éjszaka elhatározták, hogy bátrak lesznek. Már közel egy hónap eltelt a születésnapjuk óta, és Maria *nonna* intése a múlt hónapjába vezetett. Vittoria eltökélt arckifejezéssel az ikertestvére felé nyújtotta az amulettjét.

– Tessék – parancsolta –, vedd el!

Emilia csupán egy pillanatig habozott, aztán már a tenyerébe is fogta az aranyamulettet.

Ragyogó levendulaszín és fekete fény tört elő az amulettekből, amitől Emilia megriadt, és elejtette az ikertestvére nyakláncát. Vittoria gyorsan visszaakasztotta a helyére, barna szeme tágra nyílt, ahogy a tündöklő fény hirtelen elhalványult. Mindkét lány hallgatott. Hogy a félelem vagy a csodálkozás vette-e a szavukat, azt ők maguk sem tudták. Emilia megmozgatta a kezét, próbálta lerázni magáról a különös bizsergést. Vittoria csak figyelte őt, az arcát árnyékok rejtették.

A közelben pokolfajzat vonyított a holdra, de később meggyőzték magukat, hogy csak a szél süvített a negyed zsúfolt utcáin. Soha senkinek nem mesélték el, mit tettek, és nem beszéltek a különös, tintafekete-lila fényről.

Még egymással sem. Maria *nonnának* meg aztán főleg nem említették.

Mivel úgy tettek, mintha mi sem történt volna, Emilia nem árulta el az ikertestvéreinek, hogy valami végérvényesen megváltozott: attól az estétől fogva valahányszor a kezébe vette a *cornicellóját*, és koncentrált, látott valamit, amit ő maga *luccicarének* nevezett. Halvány ragyogást, egyfajta aurát az emberek körül.

Egyedül saját maga és az ikertestvére képezett kivételt ez alól.

Ha Vittoria szert is tett bármiféle új képességre, nem beszélt róla. Ez volt az első titok a sok közül, amibe az ikrek már nem avatták be egymást. És az egyikük számára ez a titok halálosnak bizonyul majd.

EGY

Tíz évvel később

Maria nonna úgy nyüzsgött a konyhában, mintha az utolsó csepp eszpresszót is benyakalta volna az éttermünkben. Már-már eszevesztetnek tűnt. Az ikertestvérem késett a vacsoráról, és a nagymamánk ezt baljós előjelnek tekintette, főleg, hogy Vittoria egy szent nap előestéjén ment el otthonról. Az istennő mentsen az ilyesmitől!

Nem elég, hogy telihold volt, még a ragyogása is beteges sárgának tetszett, úgyhogy *nonna* mindenféle figyelmeztetéseket motyogott, amitől apám máskor bereteszelt volna az ajtót. Szerencsére ő és Nino nagybátyám is odakint tartózkodott az asztaloknál, behűtött *limoncellót* kínáltak vacsora utáni frissítőként a vendégeinknek. Senki sem hagyhatja el a Tenger & szőlőt anélkül, hogy bele ne kóstolna a desszertlikőrbe, és át ne élne a finom étel elfogyasztását követő teljes elégedettséget és örömet.

– Gúnyolódhatsz nyugodtan, de akkor sem biztonságos odakint. Démonok járnak az utcákat, lelkeket keresnek, amiket elragadhatnak.
– *Nonna* fokhagymát aprított a *scampí*hoz, a kése csak úgy suhant a kopott vágódeszkán. Ha nem vágáz, még a végén búcsút inthet az

egyik ujjának. – Ostobaság Vittoriától, hogy odakint időzik! – Megdermedt, azonnal a nyakamban lógó kis, szarv alakú amulettre siklott a pillantása. Az aggodalom mély barázdákat rajzolt a szeme és a szája köré. – Nem láttad, hogy rajta volt-e a *cornicellója*, Emilia?

Válaszra sem méltattam. Sosem vettük le az amuletteket, még fürdésnél sem. Vittoria minden egyes szabályt megszegett – ezt az egyet leszámítva. Főleg azok után, ami nyolcéves korunkban történt... Egy pillanatra lehunytam a szememet, elhessegettem az emléket. *Nonna* azóta sem szerzett tudomást a *luccicaréről*, amit az amulettetem szorongatva az emberek körül láttam, és reméltem, hogy soha nem is fog.

– *Mamma*, kérlek! – Anyám a mennyezetre emelte a tekintetét, mintha az égi istennő az imáira válaszként bármelyik pillanatban villámokat küldhetne. Azt nem tudtam eldönteni, vajon *nonnának* vagy neki szánná-e a mennykövet. – Essünk túl ezen a vacsorán, majd utána aggódunk a Gonoszok miatt! Van most annál égetőbb problémánk is. – A sautéserpenyő felé biccentett. – Kezd megégni a fokhagyma.

Nonna motyogott valamit, ami kísértetiesen hasonlított arra, hogy „*A lányok lelke is égni fog a pokolban, ha nem mentjük meg őket, Nicoletta!*”, mire az ajkamba harapva elfojtottam a mosolyomat.

– Valami nagyon nincs rendben, a csontjaimban érzem. Ha Vittoria nem ér vissza hamarosan, én magam keresem meg. A *malvagiók* nem mernék elragadni a lelkét, ha én is ott vagyok.

Nonna lesújtott a húsbárdjával egy mit sem sejtő makrélára, aminek a feje aztán a mésző padlón végezte.

Felsőhajtottam. Főzhettünk volna belőle halalaplé! *Nonna tényleg* kezdte belelovallni magát. Ő tanította meg nekünk, hogy az átlatok minden egyes részét felhasználhatjuk valamire. A csontokat

persze csak alapléhez, varázslatokhoz semmiképp. Ezt a szabályt követjük mi, di Carlók. A *le arti oscure* művelése szigorúan tilos. Egy tálkába hajítottam a halfejet, hogy később odaadhassam a kóbor macskáknak, és száműztem a fekete mágia gondolatát a fejből.

Öntöttem egy kis behűtött bort *nonnának*, narancsszeletekkel és kandírozott héjjal édesítettem. A pára pillanatokon belül harmatként gyöngyözött a poháron. Július közepén jártunk Palermóban, ami azt jelentette, hogy fojtogató volt a levegő éjszakánként, még úgy is, hogy a szellőt becsalogatandó szélesre tártuk az ablakokat.

A konyhában most különösképp meleg volt, bár igaz, a hűvösebb hónapokban is kénytelen voltam feltűzni a hajamat, úgy befűtötte a helyiséget a kemence tüze.

A Tenger & szőlő, a di Carlo családi *trattoria* egész Szicíliában híres pokolian ízletes ételeiről. Az asztalainkat minden este körbeülük az éhes vendégek, mind a *nonna* receptjei szerint készült fogásokra áhítoznak. Késő délutánonként az időjárástól függetlenül kígyózik a sor. *Nonna* azt mondja, az egyszerű hozzávalókban rejlik a titka – és persze egy csipetnyi mágiában. Mindkettő igaz.

– Tessék, *nonna!*

Csak otthon szabad mágiát használunk, de azért elstutogtam egy gyors igézetet, és a pultra csöpögő párát kihasználva elé csúsztattam a poharat. A nagyanyám felhagyott a morgolódással, hogy belekortyoljon az édes vörösbomba. Amikor hátat fordított, anyám eltárogott egy köszönömöt, én pedig elvigyorodtam.

Nem értettem, miért ilyen zaklatott ma este *nonna*. Az elmúlt hetekben – a tizennyolcadik születésnapunktól kezdve – az ikertestvérem jó néhány vacsorát kihagyott, és jóval napnyugta után, ki-
pirult bronz orcával és csillogó sötét szemmel osont haza. Valami

megváltozott. És határozottan úgy sejtettem, hogy ennek köze van egy bizonyos ifjú áruhoz a piacon.

Ifjabb Domenico Nuccihoz.

Korábban belepillantottam Vittoria naplójába, és még épp láttam a fiú nevét a margón, mielőtt a büntudat elhatalmasodott rajtam, és visszatettem a naplót a padlódeszka alá, ahová rejtette. Még mindig egy szobában aludtunk a kis, zsúfolt házunk emeletén, úgy-hogy szerencsére nem vette észre, hogy kutakodom.

– Vittoriának kutya baja, *nonna*. – Odaadtam neki egy kis friss petrezselymet, hogy rászórhasa a garnélára. – Mondtam már, hogy a Nucci fiúval flörtöl, aki *arancinit* árul a családja standjánál a kastély környékén. Ma biztos sok a dolga a fesztivál előtti ünnepség miatt. Mérget vennék rá, hogy Vittoria épp sült rizsgolyókat osztogat a sok kapatos alaknak. Kell valami, ami felszívja azt a rengeteg misebort. – Rákacsintottam, de nem sikerült enyhítenem a nagymám félelmét. Letettem a maradék petrezselymet, és jó erősen magamhoz öleltem őt. – Semmiféle démon nem lopja el a lelkét, ahogy a szívét sem eszik meg. Biztos lehetsz benne. Nemsokára itt lesz.

– Remélem, egy nap komolyan veszed majd az istennő jeleit, *bambina*.

Talán egy nap igen. De egész életemben vörös szemű démonhercegekről szóló történetekkel traktáltak, és még egyetleneggyel sem találkoztam. Nem aggódtam túlzottan, hogy ez most hirtelen megváltozik majd. Bárhol jártak is a Gonoszok, tartósnak tűnt a távollétük. Nagyjából annyira féltem tőlük, mint attól, hogy váratlanul visszatérnek a dinoszauruszok, és átveszik az uralmat Palermo felett. Hagytam, hadd foglalkozzon *nonna* a garnélákkal, és mosolyogva hallgattam a kés kopogás és kanálzörgés közt beszűrődő

zenét. A kedvenc szimfóniám volt, így tudtam csak igazán belemerülni az alkotás örömébe.

Belélegeztem a fokhagyma és a vaj ínycsiklandó illatát.

A főzés mágia és zene egyvelege. Héj roppanása, a forró serpenyőbe kerülő *pancetta* sistergése, a tál oldalának koccanó habverő fémes koppanásai, sőt, még a fa vágódeszkának csapódó húsbárd ritmikus csattanásai is idetartoznak. Minden szempontból imádtam a konyhában időzni a családommal. Elképzelni sem tudtam ennél tökéletesebb estét.

A Tenger & szőlő az én jövőm, tele szeretettel és fénnel. Főleg, ha sikerül összespórolnom annyit, hogy megvegyem a szomszéd épületet is, és kibővíthetem a családi vállalkozást. Az utóbbi időben Olaszország különböző pontjairól származó ízekkel kísérleteztem, és egy nap szerettem volna összeállítani a saját ételsoromat.

Anyám dúdolgatva gyümölcsöt formázott marcipánból.

– Aranyos fiú – mondta. – Már mint Domenico. Jól illik Vittoriához. Az anyja mindig olyan kedves.

Nonna úgy lengette lisztes kezét, mintha a gondolat, hogy egy Nucci eljegyezi Vittoriát, elviselhetetlenebb lett volna, mint a közeli halpiac bűze.

– Ugyan! Túl fiatal még ahhoz, hogy házasságon törje a fejét. És a fiú nem szicíliai.

Anyámmal a fejünket ráztuk. Úgy sejtettem, *nonnának* valójában nem Domenico toszkán származásával van problémája. Ha rajta múlna, mind örökké az ősi otthonunkban – Palermónak ebben a kis negyedében – élnénk, míg porrá nem leszünk. *Nonna* úgy hiszi, senki sem tud úgy vigyázni ránk, mint ő. Főleg egy egyszerű emberfiú nem. Domenico nem boszorkányok szülötte, mint apám, és éppen ezért sosem bízhatjuk rá a titkunkat igazán.

– Itt született. Az anyja is idevalósi. Egészen biztos vagyok benne, hogy ez alapján ő is szicíliai – feleltem. – Ne zsémbelj már! Nem illik egy olyan kedves asszonyhoz, mint amilyen te vagy.

A nagyanyám haráskolt egyet, rá sem hederített, hogy ilyen nyíltan próbálom meglágyítani. Makacs, mint egy öszvér, ezt mondta volna a nagyapám. *Nonna* felkapta a faragott fakanalát, és rám fogta.

– Szardíniák sodródtak a partra. A sirályok hozzájuk sem nyúltak. Tudod te, mit jelent ez? Azt, hogy *ők* bizony nem ostobák. Az ördög felkavarta a tengert, és nekik bizony nem kell, amit ajánl.

– *Mamma!* – nyögött fel anyám, és letette a mandulamasszát. – Tegnap este a sziklákra futott egy petróleumot szállító hajó. Az olaj végzett a halakkal, nem az ördög.

Nonna olyan pillantást vetett anyámra, amitől a gyengébb lelkületűek térdre rogytak volna.

– Te is jól tudod, Nicoletta, hogy azt jelzi, megérkeztek a *malva-giók*. Eljöttek azért, ami az övék. Hallottál a holttestekről. Az időpont is megegyezett azzal, amit megjövendöltek. Az is véletlen egybeesés lenne?

– Holttestek? – Hirtelen jó néhány oktávval magasabban csengett a hangom. – Miről beszélsz?

Nonna hallgatott. Anyám oldalra kapta a fejét, megint megfedkezett a marcipánról. Összenéztek, olyan mély, sokat sejtető egyetértéssel, hogy végigfutott a hátamon a hideg.

– Miféle holttestek? – faggattam őket tovább. – Mit jövendöltek meg?

Az éttermünkben most a szokásosnál is több munka akadt, készültünk a másnapi ünnepségre érkező vendégek fogadására, így napok óta egyetlen pletykát sem hallottam a piacon. A korábbiakban pedig bizonyosan nem volt szó holttestekről.

Anyám lesújtó pillantást vetett nagyanyámra, mintha csak azt akarná mondani, hogy „*Te hoztad szóba, akkor mondd csak!*”, aztán visszatért a marcipánformázáshoz.

Nonna a boros poharát szorongatva letelepedett az ablak melletti székre. Szellő enyhítette a fülledt hőséget. A nagyanyám lehunyta a szemét, mintha csak ki akarná élvezni. Kimerültnek tűnt. Bármilyen esett is meg, rémes lehetett.

– *Nonna!* Kérlek! Mi történt?

– Múlt héten meggyilkoltak két lányt. Egyet Sciaccában. Egyet itt. Palermóban.

Sciacca – a Földközi-tenger egyik kikötővárosa – gyakorlatilag nyílegyenesen délre feküdt tőlünk. Kis ékszer egy gyönyörű szigeten. Elképzelni sem tudtam, hogy valakit meggyilkoljanak ott. Ami nevetséges, persze, hiszen a halál nem különbözteti meg a mennyországot a pokoltól.

– Milyen rémes! – Hevesen lüktető pulzussal letettem a késemet. A nagymamámra néztem. – Ezek a lányok... emberek voltak?

Nonna tekintete mindent elárult. *Stregák*. Nagyot nyeltem. Nem csoda, hogy egyre a Gonoszok visszatéréséről beszél. Nyilván felrémlt lelki szemei előtt, mi lenne, ha bennünket hagynának ott az utcán, ha a mi lelkünket kínoznák a pokol démonai, míg a vérrünk lecsorog a kövek repedésein, visszatöltve a föld mágiáját. Bár verejtek gyöngyözött a homlokomon, kirázott a hideg. Fogalmam sem volt, mit gondoljak ezekről a gyilkosságokról.

Nonna gyakran megfeddett a hitetlenségemért, de még így sem voltam benne biztos, hogy a *malvagiók* a hibásak. A régi legendák szerint a Gonoszokat azért küldik ide, hogy alkukat kössenek, és lelkeket ragadjanak el az ördögnek, nem pedig azért, hogy gyilkoljanak. És legalább száz éve egyet sem láttak a világunkban.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az emberek viszont folyton ölik egymást, és bizony ránk támadnak, ha megsejtik, mik vagyunk. Pont előző héten hallottuk hírért egy új *stregavadász* csapatnak, de még nem bukkantak fel erre felé. De most... ha tényleg boszorkányokat gyilkolnak, akkor hihe-tőbb, hogy fanatikus emberek lelkén szárad a vérük. Ami azt jelenti, hogy még inkább ügyelnünk kell, nehogy lelepleződjünk. Nem szabad többé egyszerű varázslatokat végrehajtani olyan helyeken, ahol megláthatnak. Én hajlok rá, hogy még a kelleténél is óvatosabb legyek, de Vittoria nem. A kedvenc rejtőzködési módszere az, hogy egyáltalán nem rejtőzködik.

Talán *nonna* mégiscsak jogosan aggódik.

– Hogy értetted azt, hogy a *malvagiók* eljöttek azért, ami az övék? – kérdeztem. – És hogy megjövendölték?

Nonnának szemlátomást nem tetszett, hogy így faggatom, de látta a szememben az eltökéltséget, és tudta, hogy úgysem hagyok fel a kérdezősködéssel. Felsőhajtott.

– Bizonyos történetek szerint a Gonoszok mostantól kezdve pár hetente visszatérnek Szicíliába, olyasvalamit keresnek, amit egykor elloptak az ördögtől.

Ezt a legendát még nem hallottam.

– Mit loptak el tőle?

Anyám megdermedt, majd formázta tovább a marcipánt. *Nonna* óvatosan belekortyolt a borába, úgy meredt rá, mintha a tetején lebegő gyümölcsből akarta volna kiolvasni a jövőt.

– Egy vértartozást.

Felvontam a szemöldököm. Ez egyáltalán nem tűnt baljósnak. Még mielőtt tovább faggathattam volna, valaki bekopogott az oldalajtón, ahol az alapanyagokat szoktuk behozni. Apám túlkiabálta a kis vendégtér zaját, szólt Nino nagybátyámnak, hogy